

1) Ὁ μὴ δεκτός, ἀπαράδεκτος Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Ὁ σ' ὁσπίτι μ' ἄλλο μ' ἔρδεσαι, ἄδε-
χτος εἶσαι (εἰς τὴν οἰκίαν μου πλέον νὰ μὴ ἔρχεσαι, δὲν εἶσαι
δεκτός) Χαλδ. 2) Ὁ ἀκατάδεκτος, ὑπερήφανος Μύκ.
β) Ὁ εὐερέθιστος, ὁ μὴ δεχόμενος παρατηρήσεις
Βιθυν. Σίφν.: Ἡ δεῖνα εἶναι ἀνάδεχῃ Σίφν. 3) Ἀμετα-
χείριστος, ἐπὶ ἀγγείων κττ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.)
Πβ. ἄγγιαχτος, ἄγγιχτος.

ἀδηλάχλαδο τό, Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄδηλο, δι' ὃ ἰδ. ἄδηλος, καὶ ἀχλάδι.

Τὸ φυτὸν ὀξαλὶς τὸ ὀξίδιον (oxalis acetosella) τῆς
τάξεως τῶν γερανιωδῶν (geraniaceae), βότανον θεραπεύον
τὸ νόσημα ἄδηλον. Πβ. *ἄδηλοψόφι. [**]

***ἀδηλομάχαιρο** τό, ἀδηλομάδαιρο Πόντ. (Ἀμισ.
Ὁφ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄδηλο, δι' ὃ ἰδ. ἄδηλος, καὶ μαχαίρι.

Μάχαιρα, τὴν ὁποῖαν μεταχειρίζονται πρὸς θεραπείαν
ὀφθαλμίας, τοῦ ἀδήλου, ψαύοντες δι' αὐτῆς τρεῖς ἐν εἵδει
σταυρώσεως τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐπιλέγοντες ἐπ' αὐτὴν
ἐνθ' ἄν.: Ἔσανε ἑκατὸν δύο ἀδηλοψόφ', ἑκατὸν δύο ἀδηλομά-
δαιρο, ἔλαφο ἐπέρασε ἀσ' σ' Ἀντήλ' τὸ ποτάμ' ἀσπρύτερο, ἀσ'
σὸ Δεδέκ' τὸ πεγάδ' καθαρώτερο. Ἐγὼ οὐτὸ εἶπα 'το, Ἐξάιτος
εἶπεν ἀτο (Ἐξάιτος = Χριστός. Ἐπ' αὐτῶν) Ὁφ. Πβ. ἀδηλά-
χλαδο, ἀδηλοψόφι, ἀσπράδι.

ἄδηλος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Κῶς Πόντ.
(Ἀμισ. Ὁφ.) ἄδηλος Στερελλ. (Γαρδικ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄδηλος.

1) Ἀσαφής, ἀβέβαιος λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Κῶς:
Ἀδηλον ἀκόμα τ' ἀμπελοῦ τὸ εἰσόδημα Κῶς || Φρ. Ἀδηλα
καὶ κρύφια (ἐπὶ πραγμάτων ἀγνώστων καὶ μυστηριωδῶν.
Ἡ φρ. ἐκ τῆς Π. Δ. Ψαλμ. 50,8) λόγ. σύνηθ. β) Ἀνέ-
παφος, ἄθικτος (θὰ ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς τὸν μὴ παρατη-
ρηθέντα, τὸν λησμονηθέντα) Στερελλ. (Γαρδικ.): Ἀσμ.

Κὶ πάρτι κὶ παλαιὸ κρασί ἀπ' ἄδηλου βαρέλλι

2) Μάταιος Πόντ. (Ἀμισ.): Ἀοῦτο ὁ κόσμος ντό ἄδη-
λον ἐν' ! (αὐτὸς ὁ κόσμος τί μάταιος εἶναι !) 3) Τὸ οὐδ.
οὐσ., ἡ ἐπὶ τῆς ἱριδος τοῦ ὀφθαλμοῦ σχηματιζομένη λευκὴ
κηλὶς, νόσημα τοῦ ὀφθαλμοῦ Πόντ. (Ἀμισ. Ὁφ.): Τὸ
μάτι μ' ἔδ' ἄδηλο Ὁφ. Τὰ μάτ' εἶχονε ἄδηλο καὶ οὐ λέπ'
νὰ πορπατῇ αὐτόθ. Πβ. ἀδηλάχλαδο, *ἀδηλομάχαιρο,
*ἀδηλοψόφι, ἀσπράδι.

***ἀδηλοψόφι** τό, ἀδηλοψόφ' Πόντ. (Ἀμισ. Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀδηλόψοφος.

Βότανον ἢ φάρμακον ἐπιφέρει τὴν ἴασιν τοῦ ἀδήλου,
ὃ ἰδ. ἐν λ. ἄδηλος, ἐνθ' ἄν. Ἐπ' αὐτῶν.: Ἔσανε ἑκατὸν δύο
ἀδηλοψόφ', ἑκατὸν δύο ἀδηλομάδαιρο, ἔλαφο ἐπέρασε ἀσ'
σ' Ἀντήλ' τὸ ποτάμ' ἀσπρύτερο, ἀσ' σὸ Δεδέκ' τὸ πεγάδ'
καθαρώτερο. Ἐγὼ οὐτὸ εἶπα 'το, Ἐξάιτος εἶπεν ἀτο (Ἐξάιτος
= Χριστός) Ὁφ. Πβ. ἀδηλάχλαδο, *ἀδηλομάχαιρο,
ἄδηλος 3, ἀσπράδι.

ἀδήλωτος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δηλωτός < δη-
λώνω.

Ὁ μὴ δεδηλωμένος, συνήθως ἐπὶ τῶν μὴ ἐγγεγραμμένων
εἰς τὰ μητρώα ἀρρένων καὶ ἐπομένως μὴ στρατολογη-
θέντων σύνηθ.: Ἦτανε ἀδήλωτος καὶ τὸν ἐπιάσανε νὰ ὑπη-
ρετήσῃ κὶ αὐτός.

ἀδημονησιὰ ἡ, Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀδημονῶ.

Ἡ ἀδημονία.

ἀδημονία ἡ, Κορσ. Κύπρ.

Τὸ μετγν. οὐσ. ἀδημονία.

Θλίψις, στενοχωρία, ἀνησυχία ἐνθ' ἄν.: Εἶδεν μεγάλην
ἀδημονίαν τὸ ἐπνίην Κύπρ.

ἀδημονῶ Θήρ. Κορσ. Κρήτ. Κύπρ. Μεγίστ. Χίος κ.ά.
ἀημονῶ Χίος ἀδημονάω Ζάκ. Κεφαλλ. Μέσ. ἀδημονεῖμαι
Βιθυν. (Κατιρ.)

Τὸ ἀρχ. ἀδημονῶ.

1) Θλίβομαι, στενοχωροῦμαι ὑπερβολικῶς Βιθυν. (Κα-
τιρ.) Θήρ. Κορσ. Κρήτ. Κύπρ. Μεγίστ.: Μὴν ἀδημονᾷς δά!
Θήρ. Ἀδημόνησεν τὸ ἐκρέμ-μυσην Κύπρ. Μὴ τὸνε κἀνης εἴσι
τὸν κύρι σου, γιὰτὶ ἀδημονεῖται Κατιρ. Ἐν ἀδημονημένος
τῶν φωνάζει Κύπρ. β) Ἀγανακτῶ Κεφαλλ. Κρήτ. Χίος:
Με κἀνει κὶ ἀδημονάω Κεφαλλ. Μ' ἔκαμε κὶ ἀδημόνησα
αὐτόθ. 2) Καταρῶμαι Κρήτ. Χίος: Ἀδημόνησεν ἀπάνω
τοῦ παιδιοῦ του Κρήτ.

Πβ. ἀγανακτῶ.

ἀδημοσίευντος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀδημοσίευντος.

Ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς δημοσιότητα, ὁ μὴ δημοσιευθεὶς:
Εἶναι ἀδημοσίευντος ἀκόμη ὁ νόμος - τὸ διάταγμα κττ.

Ἄδης ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν. Σάντ. Χαλδ.)
Ἄδη Τσακων. Ἄδες Πόντ. (Χαλδ.) Ἄης Κάρπ. Κύπρ.
Νάδης Ἀνδρ. Θήρ. Κρήτ. Νάξ. Ἄρης Κύπρ. (καὶ Ἄδης)
Ἄϊδος Καππ. Ἄδη τό, Θράκ. Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. Ἄδης. Ὁ τύπ. Νάδης ἐκ συνεκφ. τῆς
αἰτιατ. τὸν Ἄδη - τὸ Νέδη.

1) Ἡ κατοικία τῶν τεθνεώτων, ὁ κάτω κόσμος:
κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν. Σάντ. Χαλδ.) Τσακων.: Ἄδης
ἀχόρταγος - ἀνεχόρταγος - ἀδηφάγος - μαῦρος - σκοτεινὸς - σκοτει-
νισμένος πολλαχ. Εἶδ' ἀρρώστια εἶν' ποῦ 'πεσεν ἀπάνω δου,
τοῦ Νάδη μυρίζει! Νάξ. Ἦτανε μαῦρος σὰν νὰ ἐβγήκε ἀπὸ τὸν
Ἄδη Κεφαλλ. Ὁ τὰ Τάρταρα τοῦ Νάδη τὸν ἐγρεμίσανε Κρήτ.
Σ' τὸν Ἄδ' ἐπῆεν (ἀπέθανε) Χαλδ. || Φρ. Πῆγε 'ς τὸν Ἄδη
καὶ γύρισε (διέτρεξε μέγαν κίνδυνον) σύνηθ. Τὸν ἔστειλε
'ς τὸν Ἄδη (τὸν ἐφόνευσε) πολλαχ. Ὁ μαῦρος Ἄδης νὰ σὲ
φάγῃ! (ἀρὰ) Λευκ. κ.ά. Ὡ, ποῦ νὰ φάῃ ὁ Νάδης τὸ κορμάκι
σου! (ἀρὰ) Νάξ. Σ' σὸ μαῦρον τὴν γῆν καὶ 'ς σὸ σκοτεινὸν
τὸν Ἄδην (ἀρὰ) Οἶν. κ. ἂ. Συνεκδ. ἐπὶ πλησμονῆς:
Ἐφαγε ἕναν Ἄδη (πολὺ) πολλαχ. Μπεκρηδες οἱ ἄθεοι πίνασι
τὸν Ἄδη (ἔπιναν ἀπλήστως) Σῦρ. Τὸν Ἄδη μὲ τὰ λείψανα
τρῶει (ἐπὶ πολυφάγου καὶ ἀσώτου) Βιθυν. Ὁ Ἄδης φωνά-
ζει (ἢ ἀκόρεστος ὡς Ἄδης κοιλία, ὅταν πεινᾷ) Πελοπν.
Ἄδης ἀνεχόρταστος (ἐπὶ ἀπλήστου, πλεονέκτου ἢ λαιμάργου.
Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,314) Κεφαλλ. Ἄδης ἀδηφάος
(συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κύθν. Χορταίνει ὁ Ἄδης κόκκαλα;
(συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν. Συνών. φρ. τρῶει
ἕνα περὶδρομο, τρῶει τὴν ποταμοθάλασσα, ἔφαγε
τὸν ἀβλέμονα, τρῶει ἕνα ἄδυσο (ἰδ. ἄβυσσος)
|| Παροιμ. Ἀπὸ τὸν Ἄδην φῶς; (ἀπὸ τοῦ πονηροῦ ἀνα-
μένεις χρηστὸν τι; ἢ ἀπὸ ἐνδεοῦς προσδοκᾷς κέρδος;)
Κύπρ. Πῶς πὰν οἱ στραβοὶ 'ς τὸν Ἄδη; — Ὁ ἕνας μὲ τὸν
ἄλλον (ἐπὶ ἐκείνων οἱ ὅποιοι κάμνουν ἀτόπημά τι παρα-
συρόμενοι ὑπὸ ἄλλων) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Δώδεκα χρόνῳ

